

PROSTOR

JARO 2024

Úspěchy našich žáků v celostátních a krajských soutěžích

Krajské kolo soutěže ve zpěvu KARLOVARSKÝ SKŘIVÁNEK

Zaznamenala hned dvě hezká **třetí místa** pro dvě studentky ze třídy paní učitelky Soni LEŠKOVÉ. Jmenovitě gratulujeme Kateřině PÁLKOVÉ a Sofii MAXOVÉ.

Krajské a celostátní kolo soutěže ZUŠ ve hře na smyčcové nástroje konané v Chodově a Liberci

Tady naši žáci zabodovali opravdu na výtečnou. První místo s postupem získala ve hře na housle Kristýna VANÍČKOVÁ ze třídy paní učitelky Zuzany PUCHELOVÉ a další první místo s postupem si odvezl Antonín RANDIS za hru na kontrabas. Toník je ze třídy pana učitele Bohumila POLÍVKY. V celostátním kole pak skončila Kristýna na krásném druhém a Toník exceloval. Byl první!!

Krajské kolo soutěže ZUŠ ve hře na kytaru v Kraslicích

Filip VOSÁTKA ze třídy paní učitelky Soni KOZÁKOVÉ si za svou hru ve své kategorii vysloužil rovněž krásné prvenství.

Krajské kole soutěže ZUŠ v LDO – tvůrčí psaní v Ostrově nad Ohří

Ve zlatém pásmu s postupem do celostátního kola skončila Markéta ŠTĚRIKOVÁ, ve zlatém pásmu jen bez postupu se umístil VU Thuan Koa (Tomáš). Stříbrná pásma si z Ostrova odvezli Tereza ŠÍŠKOVÁ a Daniel VALUŠ, v bronzovém pásmu se umístila Eliška JANOUŠKOVÁ. Všichni jmenovaní jsou ze třídy paní učitelky Jaroslavy RYMEŠOVÉ.

Semifinále MIA dance festival – taneční obor, Cheb

Za choreografii a výkon NĚCO MEZI NÁMI JE získaly první místo s postupem žákyně ze třídy paní učitelky Dagmar DUSOVÉ. Žákyně ze stejné třídy pak za taneční vystoupení RAINBOW UMBRELLAS si za soutěže odvezly 2. místo s postupem.

PAF Tachov 2024, mezinárodní festival dětské výtvarné tvorby

Na tomto mezinárodní festivalu obhájila Viktorie PIMPEROVÁ ze třídy paní učitelky Veroniky ČERNÉ hezké **třetí místo**. Více na str. 9

Všem jmenovaným gratulujeme a děkujeme za vynikající reprezentaci školy a postupujícím přejme hodně úspěchů i v kláních celostátních.

Z literární tvorby našich žáků

Kateřina Hororová

Jak to všechno začalo.

Bylo krásné jaro. Venku svítilo sluníčko, ptáčci zpívali, děti si už dávno hrály venku, jen 7.D měla fyziku. Naštěstí měli hodnou paní učitelku fyzikářku. Jmenovala se Jana Uhlíková. Mladá, krásná, akorát že je nic nenaučila. Neučila je totiž tak, jak by měla, ale to proto, že také studovala psychologii, a měla na výuku dost zajímavou metodu. A děti fyzika bavila. Rozhodně to byl lepší předmět, než německý jazyk.

Učitelka, kterou na němčinu měli, se jmenovala Kateřina Hororová. Kateřina byla též mladá, ale mrzutá a arogantní. Jak učila? To se ani neptejte. Neřeknete odpověď do 3 sekund? A bum! Máte za 5. Povídate si s kamarádem? A bum! Máte za 5. To číslo má moc ráda.

Ale hlavní postavou příběhu je Alex Beneš. Třídní klaun. Jediný se nebál Hororové, protože kdyby dostal i důtku ředitele, jeho rodiče by o tom nevěděli. Pokud jste si ale teď pomysleli, že je Alex průměrný, až skoro hloupý, jste na omylu. Alex byl chytrý a k tomu uměl s počítači líp, než učitel informatiky. Naboural se do systému elektronické žákovské knížky, který jeho škola používá, a nastavil to tak, aby jeho rodičům nepřišla poznámka či cokoliv horšího. A tak mohl dělat průsery jeden za druhým, a nemusel se obávat, že dostane jakýkoliv trest.

„Děti jdu si odskočit na záchod. Zatím si vypočítejte všechna cvičení o hmotnosti. A ty Alexi, dej si pozor! Pokud mi něco provedeš, dostaneš dvojku z chování,“ řekla důrazně paní učitelka Uhlíková a odešla z učebny fyziky.

„Co jí zase provedeš Alexi?“ zeptal se třídní šprt Jakub Lehocký.

„Teď ale fakt nic udělat nemůžu. Kvůli dvojce z chování by ředitelka zavolala našim, a to se nesmí stát!“

Jakub věděl, že kdyby Alex tu dvojku dostal, tak by už nikdy nebyl bez dozoru a neudělal by už žádný kanadský žertík na učitele. Proto šel nenápadně ke katedře, na židli položil špendlík, a vrátil se tiše na své místo. Alex si ho všimnul a běžel pro špendlík, aby si na něj paní učitelka Uhlíková nesedla. Jenže ta přišla ve chvíli, kdy Alex měl v ruce špendlík, stál u židle a vypadalo to, jako kdyby ho tam dával on.

„Alexi! Pojď se mnou okamžitě do ředitelny! Řekla jsem, abys nic nedělal.“

„Ale to byl Jakub!“

„Kubík? Takový hodný, roztomilý kluk? Příště si aspoň vymysli lepší lež! Jdeme!“

Alex odešel s paní učitelkou do ředitelny a Jakub se radoval z úspěšné pomsty.

Během cesty do ředitelny Alex vysvětloval, že nic neudělal, ale i tak mu učitelka Uhlíková nevěřila. Vstoupili do ředitelny a viděli nějakou paní s deseti dětmi jak něco s paní ředitelkou řešili. Učitelka zavřela dveře a nešťastně řekla:

„Máš štěstí, že paní ředitelka nemá čas. Ale pokud ještě jednou něco uděláš, tak si piš, že tě vyloučí.“

Zazvonilo a děti se rozběhly ze tříd. Alex utekl

taky, protože k obědu byly kuřecí řízkys bramborovou kaší a okurkovým salátem. Takový výborný oběd by si jen nechala ujít dokonce ani paní učitelka Kučavíková, která je vegetariánka, a podle ní je i v rohlíku hodně kalorií. Nejčastěji ve své hodině zeměpisu pojídá rýžové chlebičky. Alex jednou slepil zrní pro slepice a dal to do obalu od chlebiček. Pak je nabídl Kučavíkové, a ta spokojeně zrní snědla. Lepidlo v tom asi ani necítila. Když to zjistila, dala Alexovi poznámku, ale nevěděla, že mu jí dala zbytečně.

Další den byla první hodina matematika. Na tuhle hodinu měla 7.D třídní učitelku Ivetu Kučerovou. Byla to starší, přísná, ale i jinak hodná učka. Paní učitelka přišla do učebny dovnitř. Asi s novým žákem. Byl to jeden z těch mnoha dětí, které Alex viděl minulý den v ředitelně. Ten kluk měl 9 sourozenců a žádného tátu neměl.

„Děti, tohle je Tomáš Černý.“ Hned po vyslovení příjmení se děti začaly smát.

„Nesmějte se! Tomáši. Sedni si třeba... k Alexovi! Je mu to prospěje.“

Tomáš se posadil k Alexovi. Vybálil si sešit a penál a poslouchal výklad paní Kučerové. Alex si Tomáše prohlížel. Nejdřív si všiml nejnovějších hodinek od Applu. Po chvíli vytáhl z batohu ten nový kluk svůj nejnovější telefon taky od Applu a začal hrát válečnou hru.

„Ty se nezdáš Tomáši!“ zašeptal Alex. Tomáš odtrhnul oči od mobilu, kouknul se na Alexe a dodal: „To, že jsem chytrý neznamená, že budu poslouchat výklad o středové souměrnosti. Abych řekl pravdu, absolutně mě to nezajímá.“

Kluci postupem času zjistili, že mají hodně společných věcí. Začali se stále víc sbližovat, až se stali nejlepšími kamarády.

„Hele Tomáši?“ začal se vyptávat Alex. „Uděláme nějaký kanadský žertík na Hororovou?“

Tomáš se zamyslel. Chvilí váhal ale nakonec kývl hlavou. „Ano!“

Aby je nikdo neslyšel, odešli o přestávce na

klučící záchody. Když se domlouvali, že se oba omluví z hodiny, že musí jako na záchod, slyšel je Jakub. A rozhodl se, že tam půjde taky, aby zjistil, co mají v plánu.

„Takže. Na židli jí dáme prdící polštářek, a na ten polštářek položíme špendlík. To bude událost! Sedne si, prdne si, a k tomu ještě vyskočí až ke stropu. Ještě by byla dobrá rozteklá čokoláda.“

„Na co rozteklá čokoláda?“

„Jako vážně ti to musím vysvětlit? No přece aby to vypadalo, že se posra...“

„Ticho Alexi! Možná že tohle čtou i děti!“

„No jo.“

Jakub Lehocký to všechno slyšel. Vrátil se do třídy a hned to nahlásil paní učitelce. Zrovna v tu dobu měli fyziku. Jakub všechno hned učitelce vyžvanil.

„Kubíčku,“ odpověděla mu paní učitelka.

„Tomáš náhodou změnil Alexovi život! Oni dva dohromady by už nic špatného neudělali. Obzvlášť ne paní učitelce Hororové.“ Paní učitelka Uhlíková prostě Jakubovi nevěřila...

Další den měl kanadský žertík proběhnout. Tomáš nechal roztéct doma čokoládu v mikrovlnce, Alex zase přinesl prdící polštářek. Špendlík nenápadně hned ráno sundali z tabule. Připravili to všechno na učitelskou židli a čekali, než zazvoní a učitelka Hororová přijde.

„Sednout.“ Děti stály.

„Sednout.“ Děti stále stály.

„Sednout!“ Děti si sedly.

„To jste hluchý nebo co? Za to můžou sluchátka. V mém mládí jsme měli repráky. A to byl ten správný dobrý způsob, jak poslouchat písničky!“

„A co jste poslouchala? Justina Biebera a jeho Baby, baby, baby, oooo!“

Všichni se začali smát a Kateřina si sedla, když v tom...

„Prrrrrrrrrr...!“

„Auuuuuuuu!“

„Hoooooooop! Který čert to dal na tu židli!“

„Paní učitelko. To byli Alex a Tomáš!!!“

„Děkuji, Kubíku. Hlídej ostatní. Já s nima teď hned půjdu do ředitelny!“

Když přišli do ředitelny, Hororová paní ředitelce vysvětlila, co se stalo. Paní ředitelka e přísně zeptala kluků proč to udělali a čím to byl nápad.

„Paní ředitelko, za to můžu já.“ Tomáš se zastal Alexe jako pravý přítel. „Slibuji že se to už nestane. Chci dostat trest, abych tuto věc doopravdy už nikdy neudělal. Udělte mi třídní důtku.“

Všichni v ředitelně udiveně koukali.

„Tvoje dospělé chování se mi líbí Tomáši. Dostanete pouze napomenutí.“ řekla ředitelka.

Hororová se naštvála ještě víc. „Tohle jim neprojde! Pozvu si jejich rodiče do školy!“

Ani Alex, ani Tomáš z toho nebyli nadšení.

„Dobrý den. Vy jste Alexova maminka, že jo?“ zeptala se Tomášova máma.

„Ano. Moc mě těší. Nevíte, proč tu jsme?“

odpověděla Alexova maminka.

„Naši kluci něco provedli. Ale nechce se mi tomu věřit. Davídek by to nikdy neudělal.“

„Davídek? Snad Tomáš ne?“

„Ano. Omlouvám se. Tomáš má 9 sourozenců. Už se mi někdy pletou.“

„Jak to váš manžel prezentuje?“

„V hospodě to prezentuje tím nejlepším způsobem. Říká že jsem gymnastka v ložnici.“

„Ježíši!“

Hodinu a půl pak spolu řešily, co se stalo a Alexova mamka tomu nemohla uvěřit. Bylo to kvůli tomu, že Alex hacknul elektronickou žákovskou knížku a jeho máma teď vůbec nevěděla o tom všem, co se dělo. Když dozvěděla i tom hacknutí, myslela, že Alexe zabije.

Tomášova maminka zase sváděla všechny tyto dábelké činy na Alexe. Po hodině se začaly maminky hádat a Hororová u nich spokojeně seděla, a nechala je dosyta se vyřvat.

„Můžeš mi to všechno vysvětlit, Alexi?“ začala večer doma ječet maminka Alexe.

„Už se to nestane. Slibuju.“

„No to přísahá ten pravej!“

Nadějně to nevypadalo. Maminka zakázala Alexovi, aby se bavil s Tomášem, a stejné to měl doma i Tomáš s Alexem.

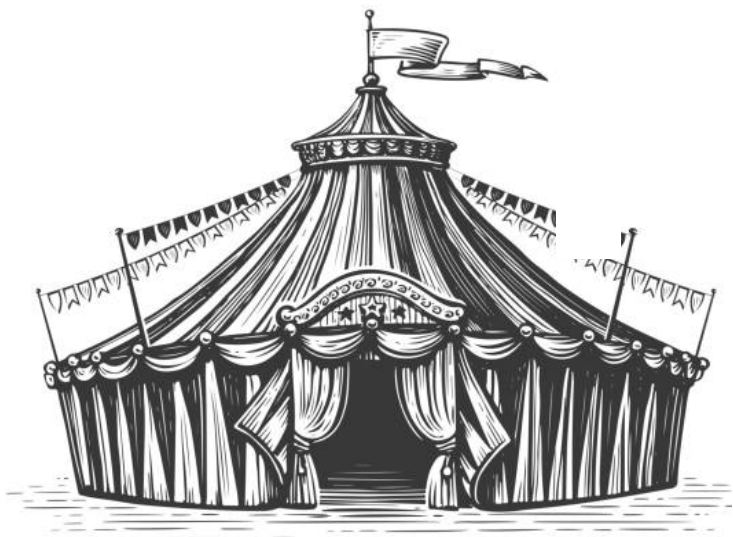
Až po delším čase se mohli zase spolu bavit. Jejich přátelství zůstalo takové, jaké bylo předtím. Alex hacknul sobě i Tomášovi zase elektronickou žákovskou knížku, a vy víte, co to znamená. To, že začali dělat další kanadské žertíky, ale hlavně Hororové! Uvolnili jí solničku, stalkovali ji, dali jí falešnou pokutu za parkování, vytvořili jí seznamku a mnoho dalšího. A tak začala dobrodružství dvou nejlepších přátel!

Daniel Valuš

Přehlídka netvorů

„A nyní přivítejte na pódiu nový přírůstek do naší sbírky, bezrukou Edith!“

Diváci začali tleskat a mně se sevřel žaludek. Pomalu jsem vykročila na pódium v barevném oblečení, do kterého mě donutili se navléct. Ztěžka se mi dýchalo, ale neodvážila jsem se vzepřít vedoucímu cirkusu. Přece jenom, koupil si mě a bůhví co by udělal, kdyby jeho hračka přestala fungovat. Stoupla jsem si doprostřed cirkusového vagonu a sledovala pobavené výrazy diváků skrze mříž. Bylo mi do breku a chtěla jsem odejít, ale z nějakého důvodu jsem se nemohla pohnout z místa. Jeden z diváků, obtloustlý bleďý hoch, po mě hodil jablko a já ucítila prudkou bolest v oblasti ramene. Ostatní se začali smát a začali po mě také házet ovoce a odpadky. Rány byly silné a dostala jsem jich několik najednou, tudíž jsem se neudržela na nohou a spadla jsem. A když člověk nemá ruce a není zrovna kulturista, tak se jen tak nezvedne, protože musí zvednout celou svoji váhu bez jakéhokoli podepření.

„Otče, přejí si, aby začala stepovat!“ Ozval se z publika ten obtloustlý kluk. Měl mastné vlasy a o dvě čísla větší košili, pusu měl špinavou od čokolády, kterou doposavad držel v ruce. Vypadal jako vzorové dítě z americké rodiny, která zbohatla výrobou karamelizovaných oříšků nebo ručičkových hodinek pro další z americké smetánky.

„Slyšelas mého synka? Stepuj!“ zahulákal otec tučného chlapce. Na rozdíl od syna měl štíhlou postavu a prakticky zastřížený knír. Byl jen o pár let starší než já.

„Otče, ona je rozbitá? Proč nestepuje?“ Obtloustlý kluk začal vrískat a tropit scénu. Tatínek se svého rozmazleného synka pokoušel uklidnit.

„Neboj, synku, vše napravím. Vydrž ještě chvílku.“

Muž se znovu otočil na mě. Jeho oči byly plné opovržení a vzteku. „Jsi snad hluchá? Stepuj, ty zrůdo!“

Nepřála jsem si způsobovat další problémy, a tak jsem se pomalu vysoukala na nohy a začala dupat podrážkami bot o podlahu. Cítila jsem se neskutečně zranitelně a poníženě. Obtloustlý kluk se začal smát a tleskat.

„Ach, ano otče. Můžeme si ji vzít domů?“ Podíval se na svého otce s prosebným výrazem, ovšem ten se začal smát. „To bych ti mohl rovnou koupit vycvičenou opici.“

Zlomyslně se uchechtl a chytil svého syna za ruku. „Pojď, jdeme. Už se na tu obludu nedokážu ani podívat.“ S těmito slovy přešel se svým synem k výběhu se zebrami.

Chtěla jsem si jít sednout do kouta klece a čekat, až budu moct odejít, ale než jsem stihla udělat první krok, objevil se za mnou kluk v mém věku. Měl ve tváři milý výraz a špinavé blond vlasy, které mu padaly do obličeje. Líbil se mi.

„Pro dnešek sis už vytrpěla dost, pojď, jdeme!“ Chytil mě okolo pasu a vedl mě pryč. Když jsem se podívala na jeho ruku, došlo mi, že je jako já. *Podivín*. Měl srostlý ukazováček s prostředníčkem a prsteníček s malíčkem. I přes jeho viditelnou vadu byl jeho dotyk velmi jemný. Odvedl mě do menšího cirkusového stanu a posadili jsme se na vrzající palandu. Promnul si čelo a podíval se mi do očí.

„Mrzí mě to, co se ti tam stalo... Neber to nějak osobně. Lidé jako jsme my se nikdy nedočkají pochopení od těch, kteří jsou *normální*.“ Pořád mě pozoroval. Jakoby se snažil přecíst mé myšlenky. Znervózňovalo mě to.

„Děkuji, že jsi mě odtamtud dostal... Nebudeme z toho mít problém?“

Nad mou otázkou se lehce zasmál. „Neboj.“ Zavrtěl hlavou. „A i kdyby ano, stálo by mi to za to.“

Stydlivě se na něj usměju. On mi úsměv opětuje a podívá se na místo, kde by *normální* lidé měli ruce. „Můžu se zeptat, co se ti stalo?“ začne opatrně náš hovor.

Povzdech-
nu si a začnu
s vyprávěním.

„Dříve jsem ruce měla... ráda jsem malovala a tudíž jsem je dost využívala. Ale pomalu mi buňky v nich začaly odumírat, až mi je museli amputovat.“

„To mě moc mrzí. Vím jaké to je, když tě ostatní vydědí za něco, za co nemůžeš.“ Pomalu se ke mně naklonil a objal mě, i když mu to s jeho rukama nešlo zas tak dobře. Já jsem ho obejmout nemohla, a tak jsem se k němu alespoň naklonila blíž a položila svou hlavu na jeho hrud'. Takhle jsme na chvíli zůstali. V tichu, které bylo naplněno pochopením.

„Jinak... Jsem Edith,“ promluvila jsem po

chvilce. Byl na mě hrozně hodný, a navíc byl hezký. Byla jsem si jistá, že kdyby neměl své zvláště vypadající ruce, mohl by si vybírat mezi tucty žen. Měl štíhlou vypracovanou postavu. Jeho obličej rámovaly

špinavé blond vlasy a jeho oči byly šedivé jako oceán během kruté bouře. Jeho pohled byl milý a plný pocho- pení. Z nějakého důvodu jsem z něj nemohla strhnout svůj pohled.

„Já jsem Jim.“ Usmál se. Poté mě chytil za ra- mena a podíval se mi do očí. „Chceš se seznámit s ostatními?“

— . ° ☆:

*. ㊄ . * : ☆° . —

Prekvapilo mě, kolik lidí jako já je na tomto světě, protože jsem si vždy připadala hrozně sama. Byla tu žena s plnovousem, černoši a albíni, chlap, který byl celý porostlý srstí a vypadal jako zvíře, dospělá žena, která měřila sotva 80 centimetrů, srostlá dvojčata a dokonce i chlap s vytetovaným klaun- ským make-upem. Všichni na mě byli hrozně milí a společně jsme spolu povečeřeli. Měli jsme dušené maso, zeleninu a slané pečivo. Jako dezert nám žena s plnovousem, jmenovala se Dorothy, upekla jablečný závin a dokonce i pár ovocných muffinů. Poprvé za celý svůj život mi připadalo, jako bych někam patři- la. Poprvé jsem si připa- dala jako doma. Nikdo se na mě divně nedíval, nikdo tu nikoho nesou- dil. Jim mi dokonce pomohl se najít a v podstatě mě krmil, protože bez rukou mi to jde jenom stěží. Bylo to od něj hrozně pozorné.

— . ° ☆:

*. ㊄ . * : ☆° . —

Z téhle party „místních oblud“ se brzy stala moje rodina. Vystupovali jsme spolu a vydělávali jsme cirkusu slušné peníze. I když jsme místo výplaty dostá- vali jenom jídlo a příštěší zdarma bez jakéhokoli přísu- nu peněz navíc, byli jsme šťastní. Jediný způsob, jak získat peníze od cirkusu, jsou návštěvníci, kteří svým favoritům házejí do klece pár centů.

Jedno pozdní odpoledne jsme s Jimem seděli na balcích sena a sledovali západ slunce. Dost jsme se sblížili a byli jsme schopni se bavit celý den. Občas se na chvíli bez vysvětlení z cirkusu vytratil, ale většinou se do dvou hodin vrátil. Když jsem se ho na to zeptala, kam mizí, změnil téma hovoru. Nestěžovala jsem si, protože jsem si o něm nemyslela nic špatného. Trávili jsme spolu každou volnou chvíli. Ale toto konkrétní odpoledne bylo velmi speciální. Toho dne jsme se poprvé políbili.

„Jsi jediná, kterou chci, mon cheri,“ zašeptal mi

do ucha a začal mě pusinkovat. Neuvěřitelně jsem ho milovala. Vyprávěl mi o tom, jak nám našetří peníze a pojedeme někam daleko odsud. Koupíme si dřevěnou chaloupku u lesní krajiny a každý den budeme chodit na procházky do lesa a trhat tam bobule. Pomalu ale jistě se místo cirkusu mým domovem stal právě Jim. Když nebyl poblíž, bavila jsem se s ostatními.

Nejbližší kamarádkou se mi stala Dorothy, silná urostlá žena s plnovousem. Zjistily jsme, že obě miluje- me jazzovou hudbu a vůni cukrové vaty, které jsme tu měly dost pro všechny návštěvníky i účinkující. K večeru jsme si říkali děsivé historky. Po Dorotiných příbězích mi vždy běhal mráz po zádech.

„Dříve se lidé jako my měli ještě hůř. Říká se, že po městě běhal nějaký magor a uřezával z takovýchto zvláštních jedinců části jejich postižené části těl, nebo je rovnou zabil. Tyto své „nálezy“ potom ponechal plavat v chemikáliích a vystavoval je v muzeu za nehorázné peníze. Ale protože tito lidé byli vyvrženci společnosti, nikoho jejich úmrtí moc nezajímalo.“ Vy- právěla jedno deštivé odpoledne. „Říká se, že takový magoři ještě existují a hledají další postižené lidi, aby si mohli vytvořit vlastní soukromou sbírku... A pak že my jsme ti magoři.“

Toho dne jsem netrpělivě čekala na Jimiho pří- chod a upřímně jsem se docela bála, ale když přišel do- mů, dlaně pořád měl, tudíž jsem nad tím moc nepřemýš- lela. Až do příštího týdne. Ta malá dospělá žena, Anika, za námi běžela do stanu během naší večere s tím, že ji chtěl unést nějaký chlap. Prostě ji popadl a ona se mu, díkybohu, vyvlékla, utekla, a jelikož je malá, tak se mu stihla rychle ztratit z dohledu. Všichni jsme se báli vyjít ven ze stanu... až na Jima. Ten říkal, že si „musí jít ně- co zařídit“, vůbec jsem to nechápala a byla jsem na něj našťvaná.

„Anika málem umřela a ty si jen tak v klidu pů- jdeš ven na procházku? Kam vůbec mizíš?“

„Mám rukavice, nikdo mé ruce neuvidí, nemáš se čeho bát.“ Odbyl mě.

„Já se můžu posrat strachy kde jseš! Chápeš to?!“

Hádali jsme se, dokud jsem neskončila v slzách v jeho objetí. Po dlouhém naléhání se mi konečně při- znal, kam to po večerech chodí.

„Rozhodl jsem se, že svého postižení využiju místo toho, aby se mi za ně ostatní smáli... Mé ruce během večerů za peníze uspokojují bohaté dámy z okolí.“ S vyjeveným výrazem jsem se podívala na je- ho ruce. Jeho srostlé a abnormálně dlouhé prsty mu určitě vydělávali, o tom jsem nepochybovala... Cítila jsem trochu hněvu, ale hlavně... smutek a žárlivost.

„Snažím se nám pomalu, ale jistě našetřit na náš nový život... s pěkným domkem u lesa a dvěma kočka- ma...“ Nemohla jsem si pomoci a zasmát se nad jeho poznámkou.

Musel mi slíbit, že to už dělat nebude. Prý by pro mě obětoval vše. Byla jsem neskutečně ráda, že mám někoho, koho mám ráda a kdo má rád mě. I když se nám smáli na pódiu a házeli po nás rajčata. Nic nás nemohlo trápit. Byli jsme šťastně zamilovaní a nic mě nemohlo zastavit.

Dokončení na další straně

Přehlídka netvorů

Dokončení

Dokonce jsme začali vystupovat spolu a lidé nám házeli mince, protože jsme byli jejich favority. Občas pořád k večeru mizel, ale přísahal mi, že nyní pracuje jako uklízeč u jedné bohaté rodiny. Stará se jim hlavně o papoušky a zahradu.

Je to chytrý krok. Kdyby si všimli jeho rukou, určitě by ho hned vyhodili. On ovšem pořád nosí rukavice jako zahradník, což není nic nepřírozeného, aby neviděli jeho ruce a ponechali ho zaměstnaného. U *normálních* rukavic si vždy prostříhne vnitřní šití, aby se mu tam ruce vešly a on mohl pohodlně pracovat. To já udělat nemohla. I přesto, měla jsem pocit, že vše je takové, jaké má být a nic nás nedokáže zastavit.

Po dalším úspěšném představení jsme si vydělali 6 dolarů a 50 centů. Vešli jsme do našeho stanu a Jim vytáhl zpoza postele naši kasičku: krabici od bot. Už jsme měli našetřeno 120 dolarů a několik centů. Pomalu, ale jistě jsme si mohli splnit svůj sen.

„Miluji tě, mon cheri.“ Jim mě políbil na tvář.

Usmála jsem se.

„Já tebe taky...“ Byla jsem neskutečně šťastná, že ho mám. Chápal mě, mohla jsem se mu svěřit s tím, jak je pro mě obtížné nemít ruce. Chápal mě poslouchal. To pozdní odpoledne jsme se pomilovali, ale Jim poté musel jít znovu do práce. Předtím, než odešel, mi řekl, že všechno, co pro mě dělá, dělá z lásky a nechce o mě přijít. To mi připadalo zvláštní, ale na druhou stranu jsem jeho strach chápala.

„Neblázní... já tě neopustím, i když je to máme těžké.“

Toho dne se Jim vrátil později, než bylo zvykem. Měla jsem o něj neskutečnou starost, protože on nikdy nechodí pozdě. Když konečně přišel, vypadal, jakoby právě brečel.

„Co se stalo? Proč pláčeš? Proč si přišel tak pozdě...?“ Prohlížela jsem si ho, měl na sobě ohavné kožené zahradnické rukavice, které se už pomalu rozpadaly.

„Potřebuješ nové rukavice. Ukaž, já tyhle vyhodím. Řekni tvým zaměstnavatelům, že se rozpadly, určitě jich mají víc.“ Naklonila jsem se k němu a zuby lehce kousla do rukavice, abych mu ji mohla sundat a zároveň ho nekousla do ruky. Jenže já žádnou ruku necítila.

Rychle jsem mu rukavici strhla a - neměl tam ruku. Strhla jsem mu i tu druhou rukavici a tam se také žádná ruka nenacházela.

Na místě, kde měl mít své dlaně, jsem našla pouze ošklivou jizvu, ze které tekla hnis. Začala jsem se třást, až jsem se musela opřít o nedalekou stěnu, abych se nesložila na zem. Pomalu jsem zavrtěla hlavou.

„C-co se ti stalo...?“ Podařilo se mi vykoktat. Jim ode mě odvrátil zrak a hlasitě si povzdechl.

„Nic se neděje, mon cheri.“ Povzdechl si. Já mu to ale nežrala, začala jsem se naklánět blíž k jeho... předloktí... a podívala se mu do očí.

„Co se stalo...? Přepadli tě? Kdo ti to udělal?“ Naléhala jsem na něj. Podíval se na mě a pomalu, ale jistě mi došlo, co se stalo. *Prodal svoje ruce. Já nevím co bych dala za to je mít a on si ty svoje nechá jen tak uříznout.*

„Děláš si ze mě...“ Můj hlas byl tišší než šepot. Klepaly se mi ruce a točila se mi hlava. Byla jsem smutná a našťvaná. Již jsem se nemohla ovládnout a potůčky slz se mi začaly koulet po tvářích.

Po dlouhé chvíli ticha konečně promluvil. „Už nemusíme být v cirkusu, Edith. Zařídil jsem nám náš vysněný život.“

Tereza Šišková

Něco bylo jinak...

Něco nesedělo už od samého začátku mého dne, kdy jsem se probudil. Obrazy v pokoji zdály se býti tmavé a neveselé, ložnice bez světla a vzduch zatuchlý a chladný. Nenacházel jsem jediný důvod se zvednout z postele a pracovat. Má žena už do práce odešla, ale já jsem nechtěl, protože se mi něco nepozdávalo.

Když jsem se odhodlal a vyšel z místnosti klidu a spánku, chtěl jsem si udělat snídani a k ní nezbytnou kávu. Podíval jsem se na hodiny. Hlášaly již pár minut po sedmé hodině ranní. Přišlo mi, že tikají pomaleji než obvykle. Mám půl hodiny, které musím využít na přípravu do práce a poté odjet.

Smažená vejce se mi dnes nerozplývala na jazyku, jako když je připravovala má žena s láskou. A káva jako kdyby zhořkla, i když každý den používám jednu a tu samou. Ani cukr nedokázal pomoci mým chuťovým buňkám. Se znechuceným výrazem jsem se oblékl do košile, která vypadala nažloutle, i když měla býti bílá a zkoušel zakrýt každou špičku či špatně vyžehlený záhyb. V koupelně jsem se pořád díval do zrcadla, ale neviděl jsem nic, než jen chlapa s kruhy tkvěl ten háček a proč se mi vše tak moc nedařilo? Kdybych já hlupák jenom věděl, co přijde...

Dokončení na str. 9

Shona, láska ze hřbitova

(Jde o dokončení příběhu, který se započal v noci na hřbitově. Mladý kluk, nudící se na chatě, bez wiffiny, se rozhodne, že si trochu zahraje s adrenalinem a o půlnoci opustí pohodlnou postel a vypraví se na místní hřbitov. Už se chce vrátit zpátky, aby si užil rozkoš z toho, jak to bez problémů zvládl, když se ozve táhlé kvílení. A před ním se objeví záhadná postava. Zdeší se...)

„Prosím nezabij mě! Já jsem ještě mladej!“ prosil jsem. Zoufale. Bylo ticho... Svíčky zhasínaly. Otočil jsem se a běžel co nejrychleji k bráně, abych utekl. Brána ale byla zavřená. Nevěděl jsem, kam jít, co dělat. Stál jsem jako socha. Necítil jsem nohy. Srce mi bušilo. Ta postava se dala do pohybu. Přibližovala se ke mně. Zamávala na mě. Přátelsky. „Ahoj! Jsem Shona! Ráda tě poznávám!“

„U-hhu. taky tě rá-d... poznávám-m...“ Byla překrásná. Nevím, jak to popsat... Byla to láska na první pohled.

„Promiň, že jsem tě takhle vylekala. Bůh mě sem poslal, abych splnila svůj úkol. Jsem totiž Amor.“

Zčervenal jsem se. Vypadal jsem jako rajče. Jsem stydlivej člověk. Nevím proč jsem to udělal, ale vyskočil jsem, rychle přešel tu bránu a hnal se jako o závod domů. Šála se mi roztrhla a zůstala na té bráně, ale jasně, zpátky jsem se vrátit rozhodně nechtěl.

Samozřejmě, že mi po návratu otec hrozně vynadal. Všiml si, že jsem zmizel. Naštěstí ale, než spustili pátrání, jsem byl zpátky. Vlezl jsem zpátky do postele. Nemohl jsem ale na ni přestat myslet. „Amor? To existuje? Já se asi zbláznil.“

Pozdě dopoledne jsem vstal, sedl jsem si na židli, vzal papír a začal jí kreslit podle paměti. Když už jsem to skoro měl dokončený, táta vešel do pokoje. „Rád bych tě seznámil s mou novou přítelkyní. Oblékni se, půjdeme společně na oběd. Já se tak lekl, že jsem málem spadl ze židle. Naštěstí jsem ten papír schoval.“

Když jsme se vrátili, ten obraz jsem nikde ne našel. Další den bylo pondělí. Zaspal jsem a do školy přiběhl na poslední chvíli. U skříněk jsem zaslechl, že nastoupila nová studentka a že je velmi krásná. „Kdyby to tak byla ona,“ zamumlal jsem si pro sebe.

Vešel jsem do třídy. A ona tam stála před tabulí. Učitelka na mě zakřičela: „To je už po šesté tenhle měsíc, co jsi přišel pozdě! Tak abys věděl, po vyučování za trest provedeš tady Shonu, která je tu nová, celou školou a všechno jí ukážeš.“

To je osud nebo štěstí? Jediné volné místo bylo u mě, tak se tam Shona posadila. Celou hodinu jsem jenom na ní koukal. Vyučování skončilo.

„Hej! Potřebuju prachy, šprte!“ šťouchl do mě Adam.

„Promiň, ale já jsem si zapomněl peníze doma...“

„Co prosím?! Tak s tím udělej něco ne?!“ zařval a málem mi dal přes držku, kdyby tam nebyla Shona. Rázně se mě zastala. „Jestli ho nenecháš na pokoji, tak se budeš divit,“ zaječela taky. Nechal toho .

„D-děkuju Shono.“

„Proč mi děkuješ? Pojď už.“

Kývl jsem hlavou. A šli jsme. Ukázal jsem jí školu. Usmívala se. Nakonec řekla: „Hej, nechtěl by ses se mnou ještě projít venku?!”

„Můžu?“

Usmála se: „Samozřejmě, třeba zajdeme na zmrzku?“

Nepamatuju už dobu, kdy bych se takhle hodně nasmál.. Vyprávěl jsem jí vtipné historky ze života. „Víš, a potom na mě skočila kočka a já spadl do potoka...“ Smáli jsme se oba. Před jejím domem jsem zakopl, a ta zmrzlina přistála na její hlavě. „Shono, já... já se velmi omlouvám!“ Neodpověděla mi. Otevřela dveře, vešla. Dveře se za ní zavřely.

Myslel jsem si, že mě začne ignorovat nebo bude na mě naštvaná. K mému překvapení mě ale ráno hezky pozdravila. Chtěl jsem být potichu.. Ale nepodařilo se. Ona se celý den točila skoro pořád jen kolem mě a neustále se na něco vyptávala. Například: “Jaký je tvůj typ holek? Co si myslíš o mně? Líbím se ti?“, a tak stále dokola. Jako ten největší debil jsem se jí zeptal: „Jsi vážně Amor?“

Shona se začala řehtat jako kuň. „Ne! Pffft! Tomu jsi fakt věřil?“ A dala mi pohlavek. Já jsem se taky začal smát. Už jenom její úsměv mi zlepšil náladu.

Začali jsm spolu chodit. Jsme skoro spolu pořád. Po škole jdeme k ní a učíme se. Chodíme ven. Život se mi zlepšuje díky ní. Pak se ale něco začalo trochu měnit. Mám pocit, že přátelstvím s ní si současně ničím přátelství s jinými.. Jsme opaky. Ona je jako sluneční svit a já jsem prostě stín. Nikdo si mě už nevšímá, kromě Shony. Nevím, jestli jí to mám říct....

Nastaly Vánoce. To znamená, že se nějaký čas neuvidíme. Rozhodl jsem se nechat se ostříhat a změnit se. Jsem jako jiný člověk. Cítím se lépe. Táta musel jako každé vánoční svátky rok odletět do Francie, takže to je už 8. rok, kdy je slavím sám. Rozhodl jsem se, že abych se nenudil, upletu Shoně jako dárek šálu. „Doufám, že se jí bude líbit.“

Někdo zazvonil. „Asi táta, možná něco zapomeně...“ myslel jsem si a šel otevřít. Za dveřmi stála Shona. Byla udýchaná.

„Stalo se něco?“ zeptal jsem se.

„Takhle zdravíš kámošku? Přišla jsem, protože Ježíšek onemocněl. Tady! Upekla jsem ti cukroví a ještě připravila dáreček... Počkat...ty ses ostříhal!“

„Velký dík! To je od tebe milé! Pojď dovnitř. Jo, a vypadám dobře? “ Nevím, proč jsem se jí zeptal právě na tohke.

„Samozřejmě. To je poprvé, co tě vidím s krátkými vlasy!“

„Chceš kakao nebo čaj?“

„Nemusíš, já musím hned odejít. Rozbal si ten dárek!“

„Proč? Když ještě není Štědrý den. Jo, a mám taky pro tebe dárek!“ Byl jsem smutný, že musela jít.

Sebral jsem odvalu a zeptal se jí „Nechceš jít někam na Silvestra?“ Ruce se mi trásly, byl jsem rudý, potil jsem se.

Dokončení na další straně

Shona, láska ze hřbitova

„Klidně! Já už ale vážně musím, nebo mě rodiče seřvou. Tak čau!

Byl jsem velmi šťastný. Ten den jsem se jí chtěl zeptat, co si myslí o mně a jestli má stejné pocity jako já. Měli jsme se setkat na kopci, kde se normálně setkáváme, když jdeme spolu do školy. Čekal jsem tam na ni dlouho, ale ona nikde. Zavolaal jsem ji, ale nezvedala telefon. Možná stráví Silvestr s rodinou. Neměl bych ji otravovat. Tak jsme to vzdal a šel domů. Pustil jsem si televizi, abych se podíval na zprávy. Možná se dozvím něco zajímavého...

„Dobrý večer. Začneme hned smutně. Dnes odpoledne došlo k vážné dopravní nehodě, při které zahynula mladá dívka ve věku 16 let," hlasatelka pokračovala a ukázali tam i fotku té dívky. NEEEE. Ta dívka byla... Shona. Běžel jsem do pokoje a rozbřečel jsem se. „Proč?! Proč by mě opustila...?“ Nemohl jsem usnout. Pokaždé, když jsem zavřel oči, objevila se tam Shona s úsměvem.

Někdy kolem 13, hodiny někdo zazvonil. Nechtěl jsem se ani zvednout. Ignoroval jsem to. Jenže táta už se vrátil z Francie a bolelo ho, když mě takhle viděl. „Vstaň už! Prosím tě, vstaň! Nějaká paní ti chtěla něco dát. Nechala to před dveřma.“ A hodil směrem ke mně tašku. Našel jsem v ní knihu. Tu jsem si od ní chtěl jednu vypůjčit, ale ona nechtěla. A taky obálku. V obálce byly fotky. Naše společné. A ještě tam byl dopis. Začal jsem číst:

„Milý Tawo,

jestli to teď, čteš tak to znamená, že už tu s Tebou nejsem, ale nebuď smutný. Ne vždycky jsem byla k Tobě upřímná, ale teď Ti to řeknu. Za prvé, od malička jsem měla vážnou nemoc, a ta se čím dál tím víc zhoršovala. Byla jsem v depresích, ale řekla jsem si, že ty poslední dva roky se musím těch depresí zbavit, jen kvůli Tobě. A podařilo se mi to. Taky díky Tobě. Promiň, že jsem Ti to neřekla dříve. Nechtěla jsem, abys byl smutný. Chtěla jsem si užít ten čas s Tebou bez trápení.

Za druhé, mám Tě velmi ráda, více než jako kamaráda. A chci ti konečně říct to, co k Tobě cítím. Miluju tě!

Tu knihu, co sis chtěl půjčit, tak tu ti moje máma taky přinesla. Je teď Tvoje. A jo, mám jenom ještě takovou malou prosbu. Zapomeň na mě a jdi svou cestou dál. Najdeš si kamarády, kteří si Tě budou vážit. To je vše. Tak sbohem. Tvoje Shona"

O 6 let později:

„Ahoj! Přišel jsem tě navštívit. Říkala jsi, že máš ráda tulipány. Tak jsem ti je přinesl. Pracuju teď jako doktor. Našel jsem si skvělé kamarády, na které se vždycky můžu spolehnout. Taky jsem si koupil nový apartmán. Teď v něm bydlím s kámošem.. A také ti znovu děkuju! Jsem velmi vděčný co jsi pro mě udělala. Změnila jsi mě. Můj život se o hodně zlepšil..."

Seděl jsem vedle jejího hrobu a vyprávěl jsem jí o svém životě. „Jo, a Shono., Chci se ti taky omluvit, nemohl jsem splnit tu tvou prosbu. Prostě na Tebe nikdy nezapomenu., Tak teď ale zatím ahoj...“

Linda Phi

Něco bylo jinak...

Pokračování ze strany 7

Už jsem si nazouval boty a bral do ruky tašku s potřebnými věcmi, když jsem zaslechl klepání na dveře. Podíval jsem se do kukátka. Na chodbě stála policie. Lehce jsem se zalekl, ale kdybych neotevřel, mohl by být ještě větší malér, než kdybych se vše snažil vyřešit v klidu. Přesvědčoval jsem sám sebe, že jsem nic nezpůsobil a že mi nehrozí nic zlého.

Otevřel jsem dveře a co nejradostněji a nejklidněji pozdravil a slušně se otázel, copak se děje a s čím mohu pomoci. Dva policisté se na sebe podívali. Jeden vypadal velmi zdrceně a ten druhý vyrovnaně. Oba vypadali jako dva protiklady, jeden byl plešatý, svalnatý a klidný. Druhý měl delší zlatavé vlasy, byl pohublý a vypadal velmi emočně založený. Díval jsem se na ně jako na dva komiky, než mi řekli jednu z nejhorsších věcí, co mi mohli sdělit.

„Moc nás to mrzí, pane, ale Vaše žena dnes nepřežila srážku s dalším vozidlem při autonehodě. Snažili jsme se ji všichni zachránit, jak jsme mohli, ale bohužel už bylo pozdě. Omlouváme se, že vám přinášíme takto smutné zprávy po ránu.“

Má žena... už není mezi námi. Ráno jsem se s ní nestihl ani rozloučit, protože mě nechtěla budit. Nechala mě spát. Odešla. Odjela do práce, do které už nikdy nedorazila. Srazili ji, zabili ji! A nikdo jí nemohl pomoci...

Po těchto zprávách jsem mezi dveřmi pocítil obrovský šok, bolest, jako by mi někdo nejméně milionkrát střelil kulkou do hrudi. Neztratil jsem totiž jen ženu, ale i naše nenarozené dítě, o němž zatím nikdo krom nás nevěděl. Ztratil jsem dvě duše a nikdo se nemohl divit, že jsem se nedokázal už ani udržet na nohou a dokázal jsem pouze ronit nešťastné slzy.

Dva policisté jenom rozpačitě stáli v na chodbě a snažili se mě nějak uklidnit. Nebylo jak... Cítil jsem naprostou beznaděj a nicotu ve

svém srdci, má duše se stala nedoplněnou, protože jsem přišel o to jediné, na čem mi v životě záleželo nejvíce... Má žena, mé dítě, naše společné zázemí, rodina, láska... Přišel jsem o svůj život, který mi osud vyrval z rukou, ve kterých jsem ho pevně držel, ale nejspíš ne dostatečně.

Něco nesesedlo už od samého začátku mého dne, kdy jsem se probudil. Obrazy zdály se temné a smutné, protože rozpoznaly neštěstí. Ložnice vyzářovala z každého koutu lítost, že jeden člověk si postel už neusteje a vzduch v sobě skrýval smrt, která neda-leko bytu prolétala a sebrala mou ženu a dítě pryč na onen svět...

Maky Štěříková

Úspěchy našich žáků v celostátních a krajských soutěžích

Krajské kolo soutěže ZUŠ—výtvarný obor—konané v Chodově

Zlaté pásmo s postupem do celostátního kola získali v kategorii film **Zdeněk MATOUŠEK** a **Amálie DOUBKOVÁ** za filmový snímek Letní deprese. Autorkou námětu je žákyně rovněž naší ZUŠ, oboru LDO-tvůrčí psaní **Tereza ŠÍŠKOVÁ**. Zlaté pásmo dále získal **Zdeněk MATOUŠEK** za Reklama na Pepsi.

Olena KOVALCHUK získala ve výtvarném oboru Zlaté a stříbrné pásmo a Zlaté pásmo s postupem pak **Kamila KOČÁLKOVÁ**. Všichni, kromě Zdeňka, bývalého žáka, který již studuje střední školu, jsou ze třídy paní učitelky Camilly Katreniakové.

Matěj ĐURICA získal v oboru keramika stříbrné pásmo. Je ze třídy paní učitelky Veroniky Černé.

smyčcové nástroje také v celostátním kole této soutěže ZUS, která se konala v Liberci. Přitom to prý měl proti ostatním ve své kategorii o něco obtížnější, ale zvládl to bravurně.

Také s Toníkem jsme si povídali v redakci Prostor o tom, co ho přivedlo ke hře na tento nástroj, co ho zajímá a čím by jednou chtěl být. Toník se pustil s velkou chutí do vyprávění. „U nás doma hraje tatínek na baskytaru, a tak si přál, abychom se já i moje dvě sestry se naučili hrát na nějaký nástroj a věnovali se hudbě. Starší sestra hraje na flétnu, mladší na klavír, a já si nakonec vybral po tom, kdy jsem zkoušel všechno možné, basu. Má úžasný zvuk, který se mi líbí, a myslím si, že mám na ni i talent. Teď mi ale taky tatínek koupil malou baskytaru a začal mě na ni učit hrát.“

No, a protože tatínek, který učí na Svobodné chebské škole, je taky motorkář, tak jsem si tenhle sport zamiloval taky a jednou bych docela rád závodil na dráze. Začal jsem jezdit už od asi od čtyř let krosy, na kole, ale až budu starší, začnu motoriky.

Filip VOSÁTKA (11 let), po prázdninách nastupuje na gymnázium, do primy. Ani on není také v Prostoru tváří neznámou. Loni kupříkladu zvítězil v kytarové

soutěži Mladé pódium, letos si přivezl **prvenství z krajské soutěže ZUŠ ve hře na kytaru v Kraslicích**.

Na tento nástroj se učí hrát čtvrtým rokem, je ze třídy paní učitelky Soni Kozákové. *Proč právě kytara?*

Usměje se. „Můj děda Vlastimil Jirásek vyráběl kytary v Lubech, a mně se ten nástroj moc líbil. Hotová kytara je krásná. A tak, když jsem nastupoval na ZUŠ,

byla moje volba nástroje jasná“. *Čím bys chtěl jednou být?* „Mým přáním je stát se jednou profesionálním fotbalistou. Hraju za FC Františkovy Lázně, ve starší přípravce. Hrajeme ligu. O tom, na jakém místě skončíme se rozhodne až na konci sezóny, ale myslím si, že máme jako oddíl hodně dobře našlápnuto...“

ROZHOVORY

Kristýna VANÍČKOVÁ (12 let) je z Chebu, nyní je žákyní na ZŠ na Skalce. Hraje na housle také od malička, byly jí asi tři roky, když to prvně začala zkoušet. Maminka, mimochodem učitelka hry na klavír na zdejší ZUŠ paní Zuzana Vaníčková, ji nechala, aby si nástroj sama zvolila, a pak ji přihlásila do třídy paní učitelky Zuzany Puchelové, kde se Kristýnka učí již devátý rok.

Určitě je to talentovaná dívka. Není to její první úspěch, loni kupříkladu získala první místo v soutěži ve hře v triu. Letos to bylo **prvenství v krajském kole soutěže ve hře na smyčcové nástroje a následně obhájila krásné druhé místo v soutěži celostátní**. Sama ale ještě neví, jestli se chce hudbě jednou věnovat profesionálně, ale má kromě hudby hodně i jiných zájmů - sportuje, aktivně trénuje a závodí za atletický oddíl TJ Union Cheb - přiznává však, že hra housle a vůbec hudba ji baví ze všeho nejvíc.

Antonín RANDIS (10 let) - Toník jde po prázdninách do 4. třídy a když uvážíme, že na kontrabas hraje ve třídě pana učitele Bohumila Polívky teprve druhým rokem, tak velký obdiv si oba, on i pan učitel zaslouží za to, že letos po velkém úspěchu v krajském kole **získal první cenu ve své kategorii také v celostátním kole soutěže ZUS ve hře na**

Sofie MAXOVÁ (13 let) - Bydlí v Chebu, kde navštěvuje 4. ZŠ. Svým čistým jasným hlasem upoutala už jako maličká její učitelku v mateřské škole, která poradila mamince, aby ji nechala v tomto směru dál rozvíjet. A mamčiná kamarádka, jejíž asi o čtyři roky starší dcerka Natálie Streicherová navštěvovala třídu paní učitelky Soni Leškové na zdejší ZUŠ, jí pak tuto školu a paní učitelku doporučila. A tak se od svých pěti let učí Sofie zpívat ve stejné třídě. **Třetí místo v letošní krajské soutěži Karlovarský skřivánek** je jejím prvním větším úspěchem, ale určitě má všechny předpoklady, aby se v tomto oboru postupovala výš a výš.

Jaké písničky nejraději zpíváš? „Nejraději mám písničky pomalé, jemné, melodické“, říká Sofie, „ale i písničky lidové. Na soutěži jsem zpívala píseň Kříž, a pak také povinně jednu lidovou. Vybrala jsem si Čerešničky...“

Čím bys jednou chtěla být? „Zatím nevím. Mám ale moc ráda malé děti, ráda si s nimi hraji, zpívám jim, povídám. A tak asi bych zvolila střední pedagogickou školu pro učitelky mateřských škol. Tady to, co jsem se naučila určitě uplatním. O nějaké umělecké škole jsem také přemýšlela, ale popravdě, zatím se mi nechce odejít někam dál od mé rodiny, kde mám velké zázemí a oporu. Třeba budu jednou pracovat v MŠ, a zpěvu se věnovat tak, že budu vystupovat s nějakou kapelou. Už teď občas zpívám se zdejšími školním orchestrem.“

Čím bys jednou chtěla být? „Zatím nevím. Mám ale moc ráda malé děti, ráda si s nimi hraji, zpívám jim, povídám. A tak asi bych zvolila střední pedagogickou školu pro učitelky mateřských škol. Tady to, co jsem se naučila určitě uplatním. O nějaké umělecké škole jsem také přemýšlela, ale popravdě, zatím se mi nechce odejít někam dál od mé rodiny, kde mám velké zázemí a oporu. Třeba budu jednou pracovat v MŠ, a zpěvu se věnovat tak, že budu vystupovat s nějakou kapelou. Už teď občas zpívám se zdejšími školním orchestrem.“

Čím bys jednou chtěla být? „Zatím nevím. Mám ale moc ráda malé děti, ráda si s nimi hraji, zpívám jim, povídám. A tak asi bych zvolila střední pedagogickou školu pro učitelky mateřských škol. Tady to, co jsem se naučila určitě uplatním. O nějaké umělecké škole jsem také přemýšlela, ale popravdě, zatím se mi nechce odejít někam dál od mé rodiny, kde mám velké zázemí a oporu. Třeba budu jednou pracovat v MŠ, a zpěvu se věnovat tak, že budu vystupovat s nějakou kapelou. Už teď občas zpívám se zdejšími školním orchestrem.“

Kateřina PÁLKOVÁ (10 let) – Také Kačenka je čerstvou „nositelkou“ **třetí ceny v krajské soutěži Karlovarský skřivánek**, také Kačenka se učí zpívat ve třídě paní učitelky Soni Leškové. A také ji zpěv ji nesmírně baví.

„Ona zpívala ještě dřív, než začala mluvit,“ prozrazuje na ni její maminka, která byla přítomna u našeho rozhovoru. „A taky tancovala. Byla zkrátka od malinka zpívací a hejbačí,“ smějeme se společně tomu vtipnému při-

„Ona zpívala ještě dřív, než začala mluvit,“ prozrazuje na ni její maminka, která byla přítomna u našeho rozhovoru. „A taky tancovala. Byla zkrátka od malinka zpívací a hejbačí,“ smějeme se společně tomu vtipnému při-

přirovnání. Paní učitelka na MŠ následně také Kačenku doporučila k návštěvě ZUŠ a k tomu, aby se dál zpěvu věnovala.

„Bylo to snadné, Kačenka už do františkolázeňské ZUŠ začala chodit jako předškolačka na balet k paní učitelce Dagmar Dusové, a tak jsme ji ještě přihlásili na zpěv k paní Leškové“.

(*Mimochodem, se jménem Kateřina Pálková setkáme i mezi dívkami, které úspěšně reprezentovaly školu na taneční soutěže MIA Dance*).

Máš ještě jiné koníčky? „Dělám gymnastiku, to mám po mamince, která se jí také věnovala. Jde mi to, ale zpěv je prostě u mě na prvním místě,“ odpovídá bez váhání Kateřina. „Co se gymnastiky týká, trénuju v oddíle při DDM Sova, jezdíme na závody, teď nás čeká krajský přebor..“ A aby toho nebylo málo, tak chodí ještě na keramiku a také jezdí na koni.

Co bys jednou ráda dělala, máš nějaký sen? „Zatím ještě nevím, co bych jednou chtěla dělat, ale když teď o tom přemýšlím, tak se spíš chci věnovat zpěvu. Nevím přesně ještě jak, ale zpívat chci dál. A dál bych přitom dělala gymnastiku, možná jako trenérka,“ uzavírá Kačenka.

„Přes týden opravdu nemá Kačenka skoro žádný volný čas, pořád někde je, zpívá, tančí, trénuje, závodí... A tak si to vynahrazujeme v neděli, kdy se snažíme odpočívat a užívat si volno,“ doplňuje maminka.

Viktorie PIMPEROVÁ (9 let) - Viktorka stejně jako kontrabasista Toník Randis nastupuje od září do 4. třídy na ZŠ Františkovy Lázně. „S Tondou Randisem se známe, ale chodíme každý do jiné třídy, já do áčka, on do cěčka.“ Ještě jako předškolačka začala v rámci experimentu navštěvovat ZUŠ, vyzkoušela si modelování,

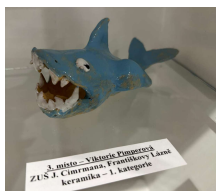
a protože byla moc šikovná, rozvíjí své vlohky při práci s keramikou ve třídě paní učitelky Veroniky Černé. Na **Mezinárodním festivalu dětské výtvarné tvorby PAF Tachov 2024 získala Viktorka třetí místo** za ztvárněného žraloka – tématem prací byli mořští živočichové, což jsou tvorové, kteří se jí také hodně líbí.

Co dělá ještě? Kromě keramiky dochází k paní učitelce Leškové na zpěv, a na svém kontě

má zisk Kosáka roku ze školní pěvecké soutěže.

Také ráda a mimochodem velice pěkně maluje. „To malování jsem zdědila po prababičce, a vyrábění po babičce,“ prozrazuje nám Viktorka, která prý pro babičku a její zahrádku vyrábí různé sošky a dekorace na výzdobu. A nesmíme zapomenout na rybaření. To patří rovněž k Viktorčiným velkým zálibám. Tatínek, sám rybář, ji k tomu vedl už od malička. Nedávno vyhrála první cenu v rybářské soutěži ve Skalné, a tím získala nádhernou cenu: v srpnu si pojede s dalšími vítězi místních kol zarybařit se samotným Jakubem Wágnerem na jeho rybník .

Koncertovali s Českou filharmonií

Eva KOLÁŘOVÁ (13 let) bydlí v Hazlově, kde také v tomto školním roce končí 7. třídu ZŠ. S jejím jménem se na stránkách Prostoru neseťkáváme poprvé. Trubce, která jí učarovala ještě jako malé tříleté předškoláče, zůstala věrná. Desátým rokem studuje hru na tento nástroj ve třídě pana učitele Jana Kováře, a hra na ni ji nejen baví, ale jde jí nadmíru dobře. Proto také byla letos vybrána mezi žáky, kteří dostali možnost nacvičovat a hrát s profesionálními

hudebníky v České filharmonii. „Jezdili jsme do Prahy, do Rudolfinu. Nejprve jsme měli dělené zkoušky podle nástrojů, pak jsme již nacvičovali společně,“ prozradila redakci Prostoru Eva. **Společný koncert filharmonií se žáky ZUŠ se uskutečnil 9. června v pražském Rudolfinu. Kromě Evy Kolářové a Daniela Říšského se letos zúčastnily ještě Julie CHARVÁTOVÁ (viola) ze třídy paní učitelky Zuzany Puchelové a Magdaléna BRANŽOVSKÁ (violoncello) ze třídy pana učitele Vladimíra Kubálka.**

Jak se ti hrálo s profesionálními hudebníky?

„Dobře, byli na nás hodní. Byl to pro mě velký zážitek“.

Proč si zvolila právě trubku? V rodině hráli starší bratři, a také dědeček, pan Šubrt. A mně se to moc líbilo. Nástroj jsem si zvolila sama, maminka mě pak jen přihlášila na ZUŠ.“

Chtěla by ses jednou věnovat hudbě profesionálně? „Přemýšlím o studiu na konzervatoři, ale láká mě i pedagogická škola. Mám ale ještě dost času, aby se rozhodla...“ Kromě trubky hraje Eva ještě na ukulele, a také na klavír ve třídě paní učitelky Vaníčkové.

Daniel ŘÍŠSKÝ (12 let) – bydlí ve Františkových Lázních, kde také navštěvuje, vlastně již pomalu končí,

6. třídu na zdejší ZŠ.

Také Dankův tatínek Robert Říšský je muzikant. Léta působil jako dirigent u vojenské hudby, nyní učí na ZUŠ Jára Cimrmana a zároveň vede žákovský JC Band. Pro Daniela tedy byla volba jasná – čtyři roky se učí ve třídě svého tatínka hře na pozouna současně je i členem jeho orchestru.

A na svém kontě má už několik úspěchů v soutěžích. Letos prvně však byl mezi těmi, kdo byli vybráni, aby se **zúčastnili společného koncertu s Českou filharmonií.**

Podobně jako Eva Kolářová i Danek společně zkoušky a následný koncert 9. června v Praze, v Rudolfinu pokládá za svůj velký zážitek. Ale neměl prý vůbec trému. Všichni byli milí, hodně se tam i naučil. *A jak je to s cvičením? Je tatínek přísný? Zasměje se. „Doma ani tak moc ne, mnohem přísnější je tady, ve škole.*

Kromě pozounu se ještě učí hře na klavír ve třídě paní ředitelky Miroslavy Peškové, a jinak se ještě věnuje orientačnímu běhu.

Čím bys jednou chtěl být? Moc se nerozmýšlí, když říká, že asi profesionálním hudebníkem, stejně jako jeho tatka.

V semifinále **Mia dance festival – taneční obor**, který proběhl v Chebu, získaly ve svých kategoriích první a druhé místo s postupem do celostátního kola, které se uskutečnilo 26. května v pražské Lucerně, žákyňe ze třídy paní učitelky Dagmar Dusové. Protože jsme nemohli v redakci všechny najednou vyzpovídat, požádali jsme o rozhovor paní učitelku a dívky vám představíme alespoň jejich jmény.

Mladší tanečnice ve věku 7 až 9 let: **Natali BELŠÁN, Emma DUSOVÁ, Amálie HAKLOVÁ, Stela HEDRICHOVÁ, Vanda KORČÁKOVÁ, Amálie KOZOVÁ, Agáta KUBÍKOVÁ, Marie RANDISOVÁ, Emma RIEDLOVÁ.** První místo s postupem za pásmo Něco mezi námi je.

Dokončení na další straně

Starší tanečnice ve věku 9 až 11 let: **Nela DĚDOUCHOVÁ, Natálie KUBÍKOVÁ, Lilien MÓRO, Kateřina PÁLKOVÁ, Josefína VACKOVÁ, Mia VYNÁHLOVSKÁ.** Přivezly si druhé místo s postupem do celostátního kola za pásmo *Rainbow Umbrelas*.

Na rozhovor jsme pozvali **Dagmar DUSOVOU, učitelku tanečního oboru ZUŠ Járy Cimrmana Františkovy Lázně,** aby odpověděla za všechny své úspěšné žáky.

Co byste k tomuto úspěchu řekla našim čtenářům? A jak jste se připravovali?

„S přípravou jsme začali už od září. Vlastní choreografii obou pásem jsem tvořila společně s dětmi. Většinou tak, že dívky nechám, aby na vybranou hudbu volně improvizovaly, a pak to, co se líbí, vyberu, a dál to pak rozvíjíme.

První námět *Něco mezi námi je* má v sobě prvky mystiky. Choreografie se zaměřila na zachycení energie, která je mezi lidmi, jak ta pozitivní, tak i negativní. Postupně jsme základní myšlenku rozvíjeli v příběhu, který děti zaujal a i bavil. Porota na tom ocenila zejména věrohodnost a originalitu přístupu ke zvolenému tématu.

Na snímku D. Dusové skupina mladších tanečnic.

Druhý námět se týkal tance s deštníky. Ten nápad se ve mně zrodil při loňském ZUŠ open, kdy jsme s děvčaty tančily v dešti. Napadlo mě, že by nebylo špatné vymyslet nějakou choreografii s deštníky – a tím se vlastně připravit i na případné vystoupení za špatného počasí. Také jsem chtěla využít, aby zde dostal prostor specifický talent Kateřiny Pálkové, která se věnuje také gymnastice, a je doslova „gumová“. Pásmo jsme ještě oživilí tím, že využíváme při tanci židle. Byl to určitě hezký nápad, ale trochu jsme si „zavařili“ když jsme ty židle museli vzít do autobusu sebou do Prahy. Ne každá židle se pro tohle vystoupení totiž hodí“

O jakou taneční soutěž jde?

Jde o taneční vystoupení skupin. Osobně si myslím, že jde o velmi dobře koncipovanou a zaměřenou soutěž. Zaštiťuje ji spolek „Děti fitness aneb Sportem proti drogám“. Proto s naším tanečním oddělením na MIU jezdíme každý rok.“

Na snímku při vítězné hře na kontrabas Antonín RANDIS, žák ze třídy pana učitele Bohumila Polívky.

Žáci přijatí na střední umělecké školy

Beáta BRANŽOVSKÁ – SUPŠ sv. Anežky České Český Krumlov – užitá malba.

Matěj ĎURICA – SUPŠ keramická a sklářská Karlovy Vary – grafický design. Beáta a Matěj jsou ze třídy paní učitelky Veroniky Černé.

Olena KOVALCHUK - SUPŠ sv. Anežky České Český Krumlov – grafický design.

Štěpánka NEJEDLÁ - SUPŠ Jihlava – textilní výtvarnictví, design interiérů a bytových doplňků.

Anudari GANZORIG – VOŠ grafická a SPŠ grafická, Hellichova, Praha 2 – výtvarná fotografie.

Karolína HÁJKOVÁ – Střední škola AR-CUS – multimediální tvorba.

Emma HÁJKOVÁ - SUPŠ sv. Anežky České Český Krumlov – scénická a výstavní tvorba.

Všichni tito jmenovaní jsou ze třídy paní učitelky Camilly Katreniakové.

Všem srdečně blahopřejeme.

Některé z dalších oceněných žákyň a žáků jsme nemohli před blížícím se koncem školního roku zastihnout, přesněji nebyl na to čas v tom množství dalších jiných povinností. Týká se to oddělení malby a filmové tvorby a rovněž i žáků z našeho oddělení tvůrčího psaní. Prostor jim proto poskytne prostor na svých stránkách až po prázdninách, na prahu nového školního roku.

**POHODOVÉ PRÁZDNINY PLNÉ
SLUNÍČKA A SPOUSTY HEZKÝCH
CHVIL S RODINOU
I S KAMARÁDY**

**přeje
všem našim studentkám a studentům,
učitelkám a učitelům a
pracovníkům školy
redakce školního časopisu
PROSTOR.**

